

Carles Quílez Periodista i escriptor

«A *Cop a la Virreina*, que vaig escriure conjuntament amb Andreu Martín, revelem dades desconegudes, i transcendentals, de la lluita contra el terrorisme etarra a Barcelona. La gent no trobarà aquesta informació a cap diari, però sí ho podrà fer en aquesta novel·la»

El periodisme d'investigació viu un dels seus pitjors moments

Text: **Alex Martín Escribà**
Foto: **Carles Domènec**

Carles Quílez (Barcelona, 1966) és un dels periodistes d'investigació més importants a casa nostra, ja que durant vint anys ha estat cap de la Secció de Tribunals i Policia de la SER. Ha escrit diversos llibres sobre delinqüència, com *Psicòpata*, *Atracadores* i *Mala Vida*. També ha publicat novel·les negres, dues amb Andreu Martín (*Cop a la Virreina* i *Piel de Policía*), i ha guanyat el III Premi Crims de Tinta 2009 amb *La solitud de Patrícia*. Actualment és l'Elliot Ness català, perquè és director de l'Àrea d'Anàlisi de l'Oficina Antifrau de la Generalitat de Catalunya.

T'has dedicat durant més de vint anys a fer de periodista d'investigació a la crònica de successos. Com veus actualment la professió?

Doncs la veig en un dels seus pit-

jors moments. Molts periodistes i aparells directius han esdevingut veritables actors polítics, protagonistes d'unes històries de les quals únicament haurien d'haver estat notaris o fedataris. Fa vint anys, a Barcelona, hi havia dins dels organismes governatius públics un únic gabinet de premsa i comunicació oficial, que era el corresponent a la Prefectura superior de Policia. Ara, en canvi, tot el material relatiu al conflicte social (la criminalitat) s'ha estructurat en diversos òrgans de comissariat polític, com ara el Cos Nacional de Policia, la Guàrdia Civil, els Mossos d'Esquadra, la Fiscalia, el Tribunal Superior de Justícia... És a dir, d'una banda, les empreses de comunicació han pres partit polític d'una manera descarada i descarada i, de l'altra, el poder polític ha blindat tota aquella informació que podria fer trontollar els pilars del seu poder. Efectivament, «*corren malos tiempos para el rock-*

«La novel·la negra és la novel·la social dels nostres temps, perquè incorpora sovint una vocació de denúncia social que genera l'altaveu de persones o col·lectius marginals»

and-roll». Però, malgrat tot, aquesta continua sent la professió més bonica del món, i el poder polític encara no s'ha adonat que el crim és ingovernable i sovint espontani. Aquest és el petit marge d'actuació que encara ens resta als periodistes i als escriptors de no-ficció.

De tota la informació que has recopilat durant aquests anys, com creus que cal organitzar correctament les dades per després fer-ne una novel·la? Resulta més senzill fer-ne una crònica, és a dir, contar els fets tal com han succeït?

La crònica sempre és un recurs que tens al teu abast. Però la realitat periodística jo l'entenc com un

magatzem de combustible que pot fer moure la maquinària d'una novel·la, que des d'aquell mateix moment pot esdevenir, un veritable suport periodístic.

Parlem una mica de realitat i ficció, un dels grans temes d'actualitat del gènere negre. La ficció permet distanciar-se i reflexionar sobre la veritat?

Entre realitat i ficció hi ha un interminable ventall de matisos. Apropar-te o allunyar-te de la realitat crec que és independent de l'origen de la informació que utilitzes per a construir una novel·la. És només decisió de l'autor, una decisió sempre subjectiva. Per mi, una novel·la de ficció o de no-fic-

ció no és més que una modesta factoria de reflexions, que sempre poden ser controlades per l'autor.

Actualment treballes com a director de l'Àrea d'Anàlisi a l'Oficina Antifrau; trobes a faltar el periodisme de carrer?

En realitat, la meua feina no ha canviat tant, ja que continuo investigant i mantinc les meves relacions amb els operadors judicials i policials... La principal diferència és que ara investigo de portes endins i no per explicar-ho públicament. D'aquesta experiència segur que en un futur proper sortiran sucoses novel·les.

Aprofito el tema escollit d'enguany dels premis Octubre de València per preguntar-te si la novel·la negra és per tu la novel·la social del nostre temps?

Doncs sí; per mi la novel·la negra és la novel·la social dels nostres temps. No és l'únic gènere que pot fer-ho, però sí un dels millors per plasmar la transversalitat de les relacions humanes. La novel·la negra incorpora sovint una vocació de denúncia social, aspecte que genera l'altaveu de persones o col·lectius marginals.

En alguna ocasió t'he sentit dir que la novel·la és un gènere periodístic. Explica'm una mica aquest concepte.

La novel·la negra també es una plataforma per explicar dades d'interès, honradament obtingudes, correctament exposades a un públic. Això és periodisme i això pot ser una novel·la de no-ficció. Per exemple, a *Cop a la Virreina*, que vaig escriure conjuntament amb Andreu Martín, revelem dades desconegudes, i transcendentals, de la lluita contra el terrorisme etarra a Barcelona. La gent no trobarà aquesta informació a cap diari, però sí ho podrà fer en aquesta novel·la.

T'has plantejat fer un llibre sobre totes les experiències que has viscut com a periodista d'investigació?

Doncs sí, em vindria molt de gust fer un llibre que resumís la meua experiència tant per parlar dels crims i criminals que he conegut com per parlar com he viscut totes aquestes situacions.

En quins projectes treballes actualment?

Estic escrivint una segona nova novel·la amb la periodista Patrícia Bucana, després de l'èxit de *La solitud de Patrícia*. Novament ho faig com a periodista i basant-me en fets reals. Espero tornar a despertar un fort interès en el lector.